

совые возможности, уровень научной и педагогической квалификации преподавательского состава, потребностей рынка труда. Так, например, в США изучаемые в Вузе дисциплины делятся на общеобязательные, специальные и предметы по выбору, которых в вузах США достаточно много – более 30. Не исключается возможность создания индивидуальных программ обучения. Вся система организации учебного процесса, в частности, элективность изучаемых дисциплин, способствует подготовке специалистов широкого профиля.

Полезным для наших студентов была бы и практика университетов Германии, в которых обязательным условием получения высшего образования является необходимость овладеть второй специальностью (по выбору, но с учетом потребностей рынка).

Таким образом, в условиях рыночной экономики выпускник вуза является активным субъектом на рынке труда, свободно распоряжающийся своим капиталом – квалификацией. Государство не выступает гарантом трудоустройства выпускника. Вопросы поиска рабочего места и определение релевантности полученной специальности запросам работодателя теперь приходится решать самому индивиду. Способность выпускника вуза воспользоваться свободой самоопределения будет определяться в конечном счете содержанием его профессиональной подготовки и активностью самой личности. Высокая подвижность конъюнктуры рыночной экономики обуславливает то обстоятельство, что человеку приходится не только часто менять место работы, но со временем приобретать все новые квалификации, а возможно, и кардинально сменить профессию. Узкопрофильная подготовка специалистов, идеально приспособленных к требованиям раз и навсегда выбранной профессии, в данном случае не отвечает ни современным реалиям, ни потребностям самих обучающихся.

Сложные и противоречивые социально-экономические процессы, происходящие в современном обществе, породили потребность кардинальной смены парадигм в образовательной сфере и необходимость внедрения Болонского процесса. В качестве концептуального принципа этого процесса выделена идея о приоритете в системе высшего образования интересов личности, адаптивных современным тенденциям общественного развития. При этом особое внимание уделяется реализации принципиально новых целей высшего образования, которые должны создать условия как для определенного развития отдельной личности, так и общества в целом.

Література

1. Бурик М. Болонский процесс в мире и на Украине // Пропаганда. – 2009. – [Электр. ресурс] – <http://propaganda-journal.net/1151.html>
2. Меле Ф., Школьников В., Хертриш В., Валлен Ж. Население & общество. От чего умирают в России и во Франции? (рус.) // Мир России. — 1997. — № 4. — С.12-18.
3. Кремень В. Болонский процесс: сближение, а не унификация // Зеркало недели. – 2003. – № 48 (473) [Электр. ресурс] – <http://www.mirror.kiev.ua>.
4. Поляков Н.В., Савчук В.С. Болонский процесс в Украине и России: болевые точки // Информационно-Аналитический Портал. – 2009. [Электр. ресурс] – <http://www.ia-centr.ru/expert/4261/>
5. Никита Мендкович. Наука в СССР и в России (рус.). «Полярная звезда» (4 сентября 2007).
6. Фирсов А.Д. Болонский процесс в Украине: точка зрения // Траектория. – 2007. [Электр. ресурс] – http://www.trajectory.org.ua/analytics/education-viewpoint/bolon_proc.html
7. Корсак К. Мифы о Болонском процессе // Зеркало недели . – 2005. – № 39 (567) [Электр. ресурс] – <http://www.zn.ua/3000/3300/51424/>

Скорик А.Т.

Науковий керівник – Моїсеева Ю.Ю.

РОЛЬ ІНВЕСТИЦІЙ У ПІДТРИМЦІ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

Правові, економічні і організаційні засади державного регулювання інноваційної діяльності в Україні визначає Закон України «Про інноваційну діяльність», згідно з яким *інновації* – це новост-

ворені і вдосконалені конкурентоспроможні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і соціальної сфери.

Постановка проблеми. В умовах трансформації економіки важливим важелем є науково-технічний прогрес, який призводить до створення нової продукції, використання передових технологій тощо. Інноваційна діяльність – достатньо важливий фактор, що впливає на діяльність підприємств, а точніше на його ефективне, конкурентне і довготривале функціонування. Але для певних досліджень та впровадження інновацій потрібен визначений інвестиційно привабливий клімат. На даний момент ми маємо низький рівень впровадження інновацій і, як наслідок, зниження конкурентоспроможності. Це все – завдяки відсутності ефективного фінансування.

Дослідження даної проблеми постійно перебуває в центрі уваги. Звісно, дане питання досліджували як вітчизняні, так і зарубіжні вчені, такі як М.В.Давідов, С.В.Князь, Т.Й.Товт, Л.І.Мельник та інші.

Метою дослідження є проблема залучення коштів для фінансування інноваційної діяльності підприємств, створення для цього сприятливих умов, визначення інвестиційної привабливості тощо.

Результати дослідження. Інноваційна діяльність сьогодні – це один з важливих факторів, що впливають на створення конкурентоспроможних товарів та послуг як основного чинника зростання економіки. Вся сукупність сучасних напрямів НТП слугує фундаментальною базою технічного розвитку будь-якого підприємства. Технічний розвиток відображає процес формування і удосконалення техніко-технологічної бази підприємства, що має бути постійно зорієнтованим на кінцеві результати його господарської діяльності.

В Україні спостерігається дефіцит фінансових ресурсів для забезпечення наукових досліджень і впровадження інноваційних розробок. Суттєвим недоліком системи національного регулювання розвитку інноваційної сфери є те, що вона, на відміну від законодавства більшості країн світу, не лише не сприяє розширенню джерел фінансування інноваційного розвитку, але й протидіє залученню не бюджетних коштів і виключає можливість формування спеціальних, в тому числі відомчих фондів фінансування інноваційних проектів і програм. [2, 3]

Також національні інтереси України потребують негайних та ефективних заходів, спрямованих на збереження її науково-технологічного потенціалу, забезпечення його ефективнішого використання для подолання кризових явищ у економічному і соціальному розвитку. Швидко втрачаються можливості розвивати належним чином наукові дослідження, оперативно впроваджувати їх результати в практику, реагувати на світові науково-технологічні досягнення та ефективно використовувати їх у національних інтересах. Концепція інноваційного розвитку говорить, що в Україні відсутній дієвий механізм інвестування масштабних технологічних змін. Державні програми часто не забезпечують досягнення конкретних кінцевих результатів. Бракує коштів. Підприємства при впровадженні інновацій в основному намагаються розраховувати на власні сили. Частка фінансування за рахунок внутрішніх джерел становить близько 65%, при цьому кошти іноземних інвесторів складають майже 19%, а кошти державного бюджету взагалі 2%. А власних коштів підприємству звичайно недостатньо, тому треба шукати інші джерела фінансування, такі як зовнішні інвестиції. [1]

Таблиця 1. Прямі іноземні інвестиції в економіку України

	Обсяги прямих інвестицій, млн. дол. США	У % до підсумку
Усього	40402,1	100,0
У тому числі		
Кіпр	9079,2	22,5
Німеччина	6618,6	16,4
Нідерланди	3929,0	9,7
РФ	2877,2	7,1
Австрія	2591,1	6,4

Сполучене Королівство	2228,1	5,5
Франція	1708,9	4,2
Віргінські острови	1333,9	3,3
Швеція	1298,6	3,2
США	1214,6	3,0
Італія	976,4	2,4
Польща	873,6	2,2
Швейцарія	795,3	2,0
Інші країни	4877,6	12,1

Для збільшення обсягів фінансового забезпечення інноваційної діяльності необхідно вирішити цілу низку проблем становлення інноваційного сектору в Україні: комерціалізація інноваційної продукції; надвисокі ризики інноваційної діяльності; неефективне використання фінансових ресурсів щодо підтримки інноваційної діяльності; спекулятивне використання державних піл'г. [2]

Перспективним напрямом вирішення цих проблем є перехід вітчизняного виробництва на інноваційний шлях розвитку. Треба більш чітко визначити концептуальні засади державної науково-технологічної та інноваційної політики. Враховуючи економічні, соціальні, екологічні та інші національні інтереси, слід за короткий строк здійснити комплекс заходів для ефективнішого розв'язання поставлених проблем. Обов'язково треба поліпшувати наш інвестиційний клімат. Для цього необхідно: сприяти розвитку інфраструктури на територіях, пріоритетних для інвестування; взаємодіяти з органами влади щодо інвесторських інтересів; створити єдиний орган щодо сприяння інвестиціям; поліпшення загальних умов для інвестування в економіку України; розробляти і впроваджувати єдину ефективну політику, враховуючи інтереси усіх зацікавлених сторін тощо. [1,5]

Висновки. Фінансування інноваційної діяльності за рахунок коштів іноземних інвесторів може допомогти вийти Україні на новий рівень свого розвитку. І це питання є надзвичайно актуальним сьогодні. Проведення певної інноваційно-інвестиційної політики та реформ дасть змогу поліпшити і без того підірвану економіку. Перші кроки вже зроблено.

Література

1. Іванілов О. С., Економіка підприємства: підручник. - К.: Центр учбової літератури, 2008.- 376с.
2. Гвоздю С.Ю. Кошти іноземних інвесторів як джерело фінансової підтримки інноваційної діяльності підприємств//Актуальні проблеми економіки. – 2011.-№6.- с.67-73
3. Давідов М.В. Організаційно-фінансове забезпечення інноваційної діяльності суб'єктів господарювання//Актуальні проблеми економіки.- 2008.- №9.- с.92-97
4. Мельник О.О. Інвестиційний клімат в Україні // Фінанси України. – 2010. – №8.
5. Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна державна: Програма економічних реформ на 2010-2014 роки//www.pravda.com.ua.

Скочко І.М., Лизунова О.М.

ПРОБЛЕМИ ПОДОЛАННЯ БЮДЖЕТНОГО ДЕФІЦИТУ В УКРАЇНІ

Сучасна світова економічна теорія і практика приділяють велику увагу проблемам дефіциту бюджету і державного боргу. Бюджетний дефіцит є важливим інструментом державної фінансової політики, який впливає на економічне та соціальне становище країни. При цьому кожна країна має певні особливості, які потрібно враховувати в ході використання такого важеля, як бюджетний дефіцит. Невиважена соціально-економічна політика, спад виробництва, занепад підприємств на Україні є глибокими причинами бюджетного дефіциту країни. Отже, питання удосконалення підходів до фінансування бюджетного дефіциту в Україні особливо актуальні.